

det jo vistnok heller ikke nogen Hæder for nærværende Krigsbestyrelse, om vi vedtog den samme Forholdsregel med det her forelagte Budget (Hør!). Jeg veed ikke, om det er for at sikre sig derimod, at den ærede Krigsminister har opført endeel af de gjorte Forslag i en saa overordentlig Vidtløftighed og paa en saadan Maade, at det bliver vanskeligt at udtale sig derom; thi ogsaa Underbilagene ere, idermindste til mange af de forelagte Udgifter, hoist utilstrækkelige. Men hvad er iøvrigt Grunden til den Almindelighed, hvori de 17 sidste Punkter ere holdte? — Om disse er det blot anført, hvad de skulle koste; om Infanteriet er der saaledes i det Hele offentliggjort, at: „der til foreslaaes en Sum af 1,185,000 Rbd.“ Som Marsag, hvorfor Ministeren ikke har villet offentliggjøre mere, har han anført, at „Udgiftsposterne af militaire Grunde, ikke ere specificerede“; dette kan gjælde om enkelte af disse Poster, men der er andre af dem, med Hensyn til hvilke denne ofte brugte og endnu oftere misbrugte Grund aldeles ingen Berettigelse har. Naar saaledes Caserneudgifterne ere anslaaede til 106,000 Rbd., da indseer jeg virkelig ikke, hvilke disse militaire Grunde ere, der skulle forhindre at drøfte disse; og noget Lignende gjælder om Udgifterne til Løge=Staten, til Dyrsløge=Staten, til Brændsel og Lys paa Fæstningerne samt til Commandantsskabet, ligesom ogsaa til Godtgjørelse for Udrædelsen af de nationale Heste. Med Hensyn til de sidste er Forstigtigheden sær overflødig, da vi baade allerede aldeles offentligt have behandlet denne Sag og fremdeles skulle behandle den. Der er iøvrigt et Punkt iblandt de foreslaaede, som jeg særligt skal berøre, navnlig i Anledning af den Bestemmelse, som den ærede Krigsminister nylig har truffet med Hensyn til Casereringen. Ministeren har i sit Budget opført 106,000 Rbd. til Caserneudgifter; og det vilde unægteligt være meget ønskeligt, hvad der dog maa betvivles, om dette kunde være tilstrækkeligt til en virkelig Grundforbedring i vore Casernehøvelde, der vistnok ere meget maadelige. Som berørt, har Krigsministeren i de seneste Dage givet den Bestemmelse, at ogsaa de Udfrevne, som have deres Hjem her i Kjøbenhavn, skulle caserneres. Jeg maa

tilstaae, at jeg ikke indseer Grunden hertil. Naar man kommer i Felten, saa bliver man ikke caserneret; det kan altsaa ikke være, for at vænne Tropperne til Feltilivet; havde den ærede Krigsminister endda bestemt, at de Udfrevne alt imellem skulde overnatte paa Nørrefælled, saa havde der dog været nogen Rimelighed deri, skjøndt jeg rigtignok ikke skal anbefale en saadan Forholdsregel; men Casereringen kan ikke have nogen saadan Hensigt; thi Casernerne fører man, som sagt, ikke med sig i Felten. Det kan heller ikke være for at forhindre Uorden, at den nye Bestemmelse er truffen; thi det, som tidligere har været Tilfældet i denne Henseende, har aabenbart været det bedste og ene rigtige Middel imod Uorden, at nemlig den, som har gjort sig skyldig i Forsømmelse, for sin Person er bleven commanderet til at tage Ophold paa Casernerne; herved opmuntrede man de Dyrige til en større Nødtagethed, og straffede kun den Forsømmelige; men efter den nye Bestemmelse lader man de Uforsømmelige lide for de Forsømmelige. Jeg skulde maaskee alligevel ikke have berørt denne Sag, dersom Casernernes Tilstand virkelig for nærværende Tid var en saadan, at man der burde indquartere dem, som paa nogen Maade kunde være frie; men dette er ikke Tilfældet, navnlig er det ikke Tilfældet med en af Casernerne, den i Dvæsthuusgaden. Enhver af de Herrer, som vil gjøre sig den Uleilighed at tage denne Caserne i Diesyn vil finde, at den er aldeles ufuldstgjørende. Der hersker der, jeg kan ikke bruge et mildere Ord, en Ureenlighed, som maa være skadelig endog for Sundheden. Der ligge To sammen i een Seng, Sengestederne ere anbragte over hinanden, der er en saadan Mangel paa Sengemateriale, at, da disse nye Tropper uden Nød v e n d i g h e d bleve indquarterede der, saa maatte man fra mange Senge, hvor der var to Madratser, tage den ene af disse, skjøndt man altsaa selv tidligere maatte have anseet een for utilstrækkelig. Saavel denne som flere Caserner ere i mange andre Henseender belemede med de Ubøhageligheder, som gamle Caserner altid have, hvilket jeg ikke notere skal specificere; men, som sagt, jeg anbefaler de ærede Herrer, og maaskee den ærede Krigsminister selv, en personlig Inspection, navnlig vilde